

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 169. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118204288/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

Sollys paa sin Murrund og paa de smaa Vagttaarne. Skæret af de gule Stenbrud flammede henover Vandet, og hver rød Plet eller violet Skyggerids deroppe blev her til en lang dirrende Stribe; langs Bredderne dyppede Marker, Buske og Frugttræer deres grønne Spejl i Floden. Fra den pløjende Stavn gled lange, muslingformede Bølger ud til Siden, og eftersom de naaede ind imod Bredden, stød Spejlfarverne ind i deres glasurblaa Dale, — ligesom en Vædske, der pludselig finder en Kanal — og trak Billedet ud i en langstrakt Forvridding, indtil Alt blandedes i et vibrerende Mellemhverandre af tungede og spiraldrejede Farver, alle lyse og glasklare.

Den gamle Hertz var meget livlig og fortalte utrættelig om Prags Mærkværdigheder; om den ejendommelige Teyn-Kirke, hvor min berømte Landsmand Tycho Brahe laa begravet, — om det smudsige Jødekvarter med sin skumle Synagoge og den overgroede Kirkegaard, hvor de simple orientalske Gravstene, skæve og hældende, trængte sig saa tæt op ad hinanden, som om de vilde skyde hinanden op af Grønsværet, — om Hradschin, det bøhmiske Akropolis og de terrasseformige Palæ haver op ad dets Bjærgside -- lutter Herligheder, som jeg vilde kunne beundre den næste Dag, hvis

jeg lod mig overtale til at tage med dem i Aften. Thi han lod hele Tiden, som om han haabede, at jeg tilsidst vilde give efter, og han gottede sig godmodig over, at mine Undskyldninger, trods den bestemte Forsikring om det ganske Umulige heri, ikke just havde noget synderlig overbevisende Indhold. Men bestandig endte han med at sige: „Ja, ja, det er jo ogsaa raat, at Minna faar Følgeskab, skønt jeg er vis paa, at hun godt turde tage alene hjem.“ Saa begyndte naturligvis hun at forsikre, hvor redbon hun var til dette Vovestykke, og at jeg „endelig ikke for hendes Skyld“ maatte give Afkald paa denne fornøjelige Udfugt, nu, da der tilbød sig saa gunstig en Lejlighed i det behageligste Selskab. Og imens hun drillede mig saadan, at jeg tilsidst ikke vidste, hvad jeg skulde svare, lo hun til mig ud af de sammenknebne, blinkende Øjne. Vi morede os hjærtelig over, at den skikkelige Mand, alt imens han mente at have os til Bedste, i Virkeligheden blev holdt for Nar af os, da han dog umulig kunde ane, hvor absolut jeg netop denne Aften var forhindret i at forlade hende. Men Fru Hertz, der sad paa Bænken ligefor os, rystede undertiden sine graa Krøller, idet hun betragtede os med et overbærende Smil, som om denne Snak trættede hende, men tillige med et

spørgende Blik, der syntes at søge en Hemmelighed under denne Ordleg.

I Schandau var der næppe Tid til Andet end at spise til Aften i en Hotelhave ved Floden. Mørket faldt hurtig paa. Hertz mindede om Hjemtoureden. Men Minna forsikrede, at Dampbaaden til Jærbauen regelmæssig gik et Kvarter før Togets Afgangstid, som vi vidste sikkert fra Rejshebogen. Da Stationen nemlig ligger paa den anden Side af Floden, og godt en halv Fjerdingsvej fra Hotelbyens Centrum og Landingsplads, iværksættes Forbindelsen ved en lille Dampbaad. Denne Combination foruroligede den gamle Hertz, der begyndte at faa Rejsefeber og hvert Øjeblik trak sit Gulduhr med Dæksel op af Lommen.

Endelig indrømmede Minna, at det kunde være paa Tiden at bryde op. —

Ved den lille Bro var der ingen Baad at se. Det sorte Vand ræd et Skær over sig af Lygtelys, der samlede sig i Hvirvlerne, jog frit forbi dens tomme Bjælkelag, hvor der ikke stod saameget som en Vadsæk eller Haandkoffert.

— Nu er vi da nok komne til den fejle Bro, det maa være Dampskibsbroen, mente Fru Hertz.

— Vist ikke, vi er blot for tidlig paafærde, svarede Minna, lidt stødt over denne Mistro.